

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 127.816 van 5 februari 2004
in de zaak A. 101.003/XIV-2253.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat P. VAN HOECKE,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Amerikalei 25-27

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van Iraanse nationaliteit, op 10 februari 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 23 augustus 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 30 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de memorie van antwoord van de tweede verwerende partij en de memorie van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 november 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partijen België binnenkomen op 13 augustus 2000 en zich op 16 augustus 2000 vluchteling verklaren; dat op 23 augustus 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 17 januari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissingen zijn;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een enig middel aanvoeren dat luidt als volgt:

“Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van een administratieve bestuurshandeling.

Schending van art. 57 par. 6 in fine van de vreemdelingenwet van 15.12.1980.

‘De beslissingen tot weigering van de erkenning of van de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling, zo mede deze tot intrekking van die hoedanigheid, worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak.’

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verklaringen van verzoeker sterk ongeloofwaardig en bedrieglijk zijn en verder wordt er getwijfeld aan de waarachtigheid van de documenten van verzoekers.

Verzoekers kunnen het met deze vaststellingen niet eens zijn.

In de eerste plaats wenst eerste verzoeker op te merken dat zijn broer A. actief was in de studentenprotesten in Teheran en dat hij om deze reden door de autoriteiten gezocht werd en uiteindelijk werd opgepakt.

Dat zijn broer A. pas werd opgepakt ongeveer één maand na de deelname aan de studentenprotesten in juli 1999 stemt volledig overeen met de waarheid en in het verhaal van verzoekers is er geen enkel element aanwezig dat aanleiding geeft om te twijfelen aan de waarachtigheid van de arrestatie gedurende 11 maanden na de deelname aan de manifestatie in Teheran.

Verder wenst eerste verzoeker op te merken dat hij niet samenwoonde bij zijn ouders en broer in Karash maar dat hij woonde bij zijn zuster in een kleinere stad.

Verder is het niet meer dan normaal dat verzoekers niet onmiddellijk uit Iran zijn weggegaan na de aanhouding van de broer A.. Het is pas op het ogenblik dat verzoekers op de hoogte waren van de juiste reden van de aanhouding van de broer A., nl. de deelname aan de studentenbetoging in juli 1999 en na het uitdrukkelijk verzoek van de broer om uit Iran weg te vluchten, dat verzoekers zich volledig bewust werden van de gevaarlijke toestand waarin ze verkeerden.

Voordien was het niet in het hoofd van eerste verzoeker opgekomen dat hij zou kunnen gezocht worden wegens zijn deelname aan de studentenbetoging 11 maanden voordien.

Omtrent tweede verzoekster wordt niet verwezen naar het interview bij de dienst Vreemdelingenzaken. Er kan dan ook niet gesteld worden dat eerste en tweede verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden.

Verder is het volstrekt overtrokken om te stellen dat de verklaringen van verzoekers bij de dienst Vreemdelingenzaken en bij het commissariaat-generaal ongerijmd zijn zodat er geen geloof kan worden gehecht aan hun vluchtmotieven.

Uit de samenvatting van de verklaringen van eerste en tweede verzoeker in de bestreden beslissing kan enkel en alleen vastgesteld worden dat deze verklaringen volledig met elkaar overeenstemmen zodat er van een ongerijmdheid geen sprake is.”;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in de memorie van antwoord stelt dat tegen “het bevel om het grondgebied te verlaten, dat gepaard gaat met de bestreden beslissing en waaromtrent de dienst Vreemdelingenzaken de verantwoordelijkheid draagt qua uitvoering, wordt geen middel ontwikkeld”;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord verwijzen naar het verzoekschrift;

2.4. Overwegende dat de commissaris-generaal in de eerste bestreden beslissing tot de conclusie komt dat “het relaas van betrokkene elementen bevat, die sterk ongeloofwaardig zijn en bedrieglijk”; dat hij vooreerst overweegt dat het ongeloofwaardig is dat de eerste verzoekende partij ongeveer één jaar na de toevallige deelname aan de studentenbetoging plots door de Iraanse overheid zou worden gezocht; dat wat de verzoekende partijen hiertegen inbrengen niet meer is dan een herhaling van het asielrelaas; dat de verzoekende partijen met dit betoog niet aannemelijk maken dat de conclusie van de commissaris-generaal kennelijk onredelijk is; dat, de commissaris-generaal verder overweegt dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van de voorgelegde bezoekerskaart; dat de verzoekende partijen betogen dat “niet alle documenten die in Iran worden uitgegeven voldoen aan de omschrijvingen zoals weergegeven in de omstreden beslissing” en dat de administratie in Iran “in de verste verte niet te vergelijken (is) met de administratie in België”; dat de verzoekende partijen met deze algemene beweringen niet aantonen dat de commissaris-generaal ten onrechte twijfelt aan de authenticiteit van de voorgelegde bezoekerskaart; dat de commissaris-generaal tenslotte vaststelt dat de verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het tijdstip waarop ze Iran zouden verlaten hebben; dat uit het administratief dossier blijkt dat beiden voor de dienst Vreemdelingenzaken als vertrekdatum “3 à 4 augustus 2000” opgaven; dat de verzoekende partijen op het commissariaat-generaal verklaarden op “11-4-(14)79” te zijn vertrokken; dat deze datum ongeveer overeenstemt met 1 juli 2000; dat hieruit volgt dat de commissaris-generaal terecht kon overwegen dat er sprake is van een tegenstrijdigheid; dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de motivering van de bestreden beslissing op onjuiste feitelijke gegevens gesteund of kennelijk onredelijk is; dat het enige middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf februari tweeduizend en vier, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.